

правена въ 1662 година, въ мѣсяць Септемврій 28, съ иждивеніето и разноскитѣ на Господина Констандина и на неговата „синодія“ Господжа Зафири и сина му Коя, Българи; въ времето на Преосвященнѣйшаго Митрополита Герасима, на Святата Митрополія Търновска, и на Игумена Некторія Архимандрита. Друго особно не намѣрихми въ тая църква. Като жь размѣрихми увѣрихми се, че тя е $17\frac{1}{2}$ метра дълга и $4\frac{1}{2}$ широка. — Въ тоя ветъ манастирь, що се намира близо при селото Лясковица, по това се и називаваше „Лясковски“, сж были много Игумени; но най забѣлежителни Българи-Игумени сж были; Отець Максимъ, който е былъ родолюбець, и е противодѣйствувалъ на злонамѣреннитѣ постылки и стремленія на грцкія Владика Неофита, който спорядъ това го и не навиждалъ и гонилъ, а за да се отрже отъ него, той е употребилъ извѣстнатъ, и по него време често употребяема грцккъ лукавшинъ: представилъ го е предъ турското правителство като бунтовникъ. Като се извѣстилъ за това Отець Максимъ, той се уплашилъ и избѣгълъ въ Влашко, дѣто се и установи въ Галаць. Той много сждѣйствова за да се учреди въ Галаць българската черкова. Преди 12—15 години той почина въ Галаць, и завѣща малкія си имотъ за училищата въ Търново и проч. — Слѣдъ Отца Максима, сж были Игумени двама братія Иоасафъ и Теодосій; ніе ги познавами лично; тѣ бѣхъ тоже много добродѣтелни и родолюбиви Българи; но въ времето на възстаніето въ Търново въ 1862 година, турското правителство ги подозрѣ въ съучастіето ѹмъ ушь въ това възстаніе понеже възстанниците като трагнахъ отъ Търново, потеглихъ най напредъ въ тоя манастирь: за да пренощуватъ тамъ. Тѣ бѣха слѣдователно уловени, затворени въ тѣмница, — и най сетнѣ испратени въ заточеніе въ Діаръ-Бекирь, дѣто — и по младія Иоасафъ умрѣ, а — слѣдъ 10 години като се издаде общо упрошеніе за тие възстанници, вазвхрнъ се тукъ по старія братъ Теодосій, който е еше живъ и живѣе въ манастиря Св. Преображенія близо при Търново находящій се. — Тукъ